

RIO 2017

Takže, opět se sešel rok s rokem a před námi se tyčí úkol, o němž by se dalo říci, že je v české modelářské komunitě zcela zásadní a s ničím jiným nesrovnatelný, totiž vyslat naše reprezentanty na karneval v brazilském Riu. A nemůže to být jen tak ledaskdo, uvědomte si, jakou laťku tam nastavil Amatér, tajemný pan C. a Žamberáci s Terezkou. Brazilci by po těchto zkušenostech s vyslanci z daleké české kotliny jen tak nějakého troubu nebo pučmidráta neskousli, to ani náhodou. A je i v našem národním zájmu si reputaci vylepšit, nikoliv naopak. Místní mají ještě v paměti české sportovce, úspěšné na loňské olympiádě, konané právě u nich v Riu – zlatého medailistu Lukáše Krpálka, bikera Jaroslava Kulhavého, Petru Kvitovou nebo Báru Špotákovou. A čs. slotracing prostě musí nasadit jména podobného kalibru, to je snad všem jasné, že?

Jak všichni dobře víme, je v prostředí českých dráhovek řada těch, kteří v podobném srovnání ob stojí s prstem v nose, zejména pokud je budeme hodnotit podle jejich mluveného slova. Když jim člověk naslouchá, má dojem, že slotracing vymysleli a bez nich by už dávno zanikl, ale protože jsme v Čechách, nejsme překvapeni. Jiní zase trpělivou mravenčí každodenní nenápadnou prací šíří povědomí o dráhovkách mezi mládeží, aby tato disciplína nezankla, naopak, aby se košatě rozvíjela.

Nahlíženo tímto prizmatem, byla volba jednoduchá – po krátké rozpravě byli vybráni dva statní a neohrožení junáci, spolehlivé opory čs. slotracingu, Kačer Donald a Venda Slepíčka. Jejich kvality jsou známé a nezpochybnitelné a jsou zárukou kvalitní reprezentace naší drahé vlasti v daleké jižní Americe.

První jméno je samozřejmě přezdívka, ale tak zažitá, že pravé jméno tohoto člověka již pamatuje jen málokdo. Otázkou je, jak přezdívka vznikla. Ale odpověď na tuto otázku může přinést jen osobní a jedinečný rozhovor s ním, který již léta plánuje nejmenovaný celosvětový automodelářský web. Bohužel finanční požadavky Kačera Donalda na exkluzivní rozhovor jsou tak vysoké, že se marně redakce snaží nalézt sponzora, který by akci zadotoval. Svaz modelářů již osloven byl, ale ani ten (přes letité sponzorování výletů všeho druhu) nenašel po posledním výletu svých kamarádů do světa dostatek peněz.

Kačer Donald je navíc ve velice přátelských vztazích s panem C. Dá se říci, že v mnoha směrech je takřka jeho klonem. A toho už Brazilci důvěrně znají, tedy je na co navázat. A Venda může v daleké Brazílii plně rozvinout svůj pedagogický talent a přitáhnout místní mládež k ušlechtilému koníčku. Prostě lepší osoby letos k dispozici nebyly.

Po oslovení byli oba okamžitě pro. Jednak Venda si byl nucen vybrat neplánovanou přestávku spojenou s totální rekonstrukcí Domů techniky v jednom krajském městě, neboť budova, kde Dům sídlil, zcela vyhořela po zapojení pradávného zdroje na broušení kol zakoupeného jako vánoční dárek pro jednoho ze dvou členů kroužku. Kvalitní pojištění budovy i finančně dobře situovaného otce znamenalo, že firma Krtkastav v rámci uvedení budovy do původního stavu naplánovala do budovy umístit i supermarket, dvě tělocvičny, masérský salon a přípravu pro stanici metra, které ve městě dosud zcela chybí. Zaměstnanci Domu dětí si tak vzali placené čtrnáctidenní volno a následně i neplacenou jednoroční dobu na odpočinek.

Stejně tak Kačer Donald disponoval okamžitě kromě nadšení i zcela zřejmým přebytkem volného času. Pravidelné docházení do Kolbenky nepřestuje již několik desítek let a svoji každodenní činnost, tedy obtěžování kamarádů dlouhými hovory o ničem, mohl v klidu díky internetovému volání provozovat i z Brazílie.

Problém však vznikl v okamžiku řešení kvality cestování. Náš klub díky v poslední době štědře úročeným spořicími účtům mohl nabídnou tentokrát nikoli jen kontejnerovou lodní přepravu do Jižní Ameriky, ale opět kvalitní transport prostřednictvím leteckého, byť nízkonákladového, dopravce typu Ryanair. Skromný Venda (možná i díky svým zkušenostem s mezikontinentálními leteckými služebními cestami ve školském sektoru) neměl s tímto řešením žádný problém, nicméně Kačer okamžitě protestoval, že on je zvyklý na normální cestování a jako běžný standard považuje let v "die business Klasse" spojený s neomezenou konzumací masných výrobků a tekutin všeho druhu. Protože tento druh letenky Ryanair nenabízí, museli jsme se poohlédnout po jiném dopravci. Druhým problémem bylo, že se nejevilo spravedlivým posadit skromného učitele Vendu do "die ekonomy Klasse" a jeho spolucestujícího o dvě patra výše. Proto náklady okamžitě stouply nikoliv trojnásobně, ale hned šestinásobně. Ale ani to nakonec nebylo pro náš klub problém, neboť se objevil tajemný sponzor, který byl ochoten rozdíl v letenkách uhradit.

A tímto sponzorem nebyl nikdo jiný, než Vendův bývalý spolužák ze střední školy. Ten Vendu ze závidění Vendu nesnášel, neboť Venda byl jako jediný schopen zlomit srdce té nejkrásnější a nejbáječnejší spolužačky, kterou miloval celý ročník na gymnáziu, a to včetně školníka a uklízečky. Tento člověk nyní provozuje úspěšný soukromý business a díky svým cestám do zahraničí získal kupon na dvě letenky s Always Emirates Airways dle svého volného výběru. To se ukázalo jako nesmírné štěstí, neboť jedině tento dopravce byl ochoten písemně garantovat, že na palubě letounu Boeing 777 bude v obchodní třídě připraveno dostatek nápoje Tuzemák Leon 0,5l 37,5% od prodejce Donpaelo.cz. Jedině ten společně s točeným pivem Rychtář Hlinsko byl totiž Kačer Donald ochoten popíjet během krátkého šestnáctihodinového letu z Prahy do Rio de Janeiro. Neznámý sponzor věřil, že oba Východočeši se v Jižní Americe ztratí (nebo někdo zařídí, aby se ztratili), on potom zařídí u některého spřáteleného okresního soudu prohlášení obou cestovatelů za mrtvé a sám se znovu chopí (dle návodu jednoho amatéra) příležitosti získat pro sebe krásnou Eleonoru Slepíčkovou. Aniž bychom dopředu znali nekalé plány našeho tajemného sponzora, letenky jsme tedy měli.

A nastal čas odletu. Nezbytné fotografování, podpisy pro fanyanky do deníčků i na odhalené hrudníky dívek nad 15 let a nakonec security check. Součástí letenky dané cenové kategorie byl i tzv. "fast track security check", což jinými slovy znamená legální možnost, aby bohatí lidé předbíhali v řadě ty chudé. Venda se svým kufříkem dvou triček, kartáčkem na zuby (bez pasty) a náhradním propisovacím perem žádné problémy nečinil. Nicméně Kačer Donald během chvíle změnil fast track v nefalšovanou jižní spojku pražského okruhu v pátek odpoledne. Vše začalo tím, že se snažil pod pojem jedno příruční zavazadlo zahrnout dva lodní kufry s oblečením a dalšími věcmi plus tři igelitky s alkoholem. Vše zdůvodňoval tím, že si myslel, že příruční zavazadlo jsou jen nezbytné věci spojené s letem do cílové destinace, a to jeho výbava plně splňuje. Navíc dle jeho výkladu příruční zavazadlo musí být cestující schopen držet najednou v rukách, což on (byť s jistými obtížemi) zvládne. Když byl písemně ujištěn zástupcem dopravce spol. Emirates, že skutečně není třeba si na palubu nosit alkohol, že rumu i piva bude během letu dostatek, dvě igelitky odevzdaně vrátil zpět. Třetí tašku však opustit nechtěl, neboť se obával, že by (z nějakého neznámého důvodu) mohli na palubě být i Žamberáci, a potom by alkohol mohl dojít dřív, než zhasne transparent "připoutejte se".

Avšak jako větší bezpečnostní riziko brala ochranka letiště dva extrémně velké cestovní kufry plné neznámých válečků a ozubených koleček úhledně zabalených do ledabyle vyžehlených černých triček s nápisy PERSICO 2001, PERSICO 2009 a PERSICO 2011. Dvojice u rentgenu okamžitě pochopila jasnou souvislost s neblaze proslulým incidentem v New Yorku v září roku 2001 a zahájila další šetření. Tím se fast track zasekl úplně. Problémem bylo, že ani nejnovější vyhledavače od Googlu a Yahoo nebyly schopny vyhledat smysl slova PERSICO. Ochranka proto pojala podezření, že jde o tajný kód typu ENIGMA a telefonovala do Langley. Tím dostala akce nový směr. Netrpělivi nebyli jen bohatí

cestující, kteří by již dávno seděli v letadle, kdyby použili normální vchod do letiště (což však oni s ohledem na svoje postavení a bohatství nikdy nesměli udělat), ale i fanynky a zástupci našeho klubu, neboť reálně hrozilo, že oba kamarádi let nestihnou a letenky zdarma propadnou. Proto všichni začali v letištní hale hlasitě křičet "Donalde nedej se, Donalde jsme s tebou...". Když zástupce z Langley viděl na bezpečnostní kameře streamované přes Skype dav lidí křičící slova "Donalde, jsme se Tebou", okamžitě si uvědomil, kdo bude příští měsíc rozhodovat o jeho žádosti o předčasný důchod s plným platem a s okamžitou platností nařídil, že muž, kterého má dav rád a jmenuje se Donald, může do letadla se vším, co si přeje. A tak se i náš Kačer Donald dostal do Boeingu 777 se svými kufry, třemi igelitkami a ještě dvěma mladými pohlednými letuškami Českých aerolinií, které šly ke své smůle právě kolem. Fast track se zase otevřel pro běžné milionáře...

Výše popsaná Donaldova batožina ale způsobila problém, který si zpočátku nikdo neuvědomil – letadlo bylo přetíženo. Stav paliva by byl pro běžný let v pořádku, ale toto nebyl běžný let, ani náhodou. Ovšem posádka na problém přišla až nad oceánem a všem v kokpitu zatrnulo. Záložní letiště široko daleko nikde a nápadů na řešení pomálu. Do hry ovšem vstoupil Kačer Donald. Pokud si někdo myslí, že rozumí jen slot racingu, pak je na omylu – on rozumí úplně všemu. Je přece z Vysočiny. Všiml si totiž sníženého tahu motorů, což bylo jedno z mála opatření, které posádka vymyslela. Rychle situaci prokonzultoval s Vendou, vyhlášeným leteckým modelářem, a bylo jim oběma jasno. Oba vstoupili do kokpitu a překvapené posádce nastínili své řešení. Pilot i kopilot si řešení vyslechli a zůstali ve svých sedačkách sedět s pusami otevřenými, nicméně ale pochopili, že nic jiného než akceptovat Donaldovo řešení jim nezbyvá. Přivolali tedy tankovací letadlo US Air Force, snížili letovou hladinu a stáhli rychlost Boeingu na nezbytné minimum. Donald se vyzbrojil univerzálním imbusem, podrážky kecek opatřil oboustrankou, do kapsy si dal klubko skleněnky od ASSIAT e-shopu, nechal letušku otevřít dveře nouzového výlezu a protáhl se jím na křídlo letadlo. Píšeme, protáhl, ale tak hladké to nebylo, přece jen mužný pupek způsobil jisté potíže, ale pokud jste z Vysočiny, problémy pro vás neexistují. Pasažéři i posádka se zatajeným dechem sledovali jeho pohyb po křídle směrem k plnicímu otvoru. Navádění tankovacího letadla se ujal zkušený Venda a svou padesátislovnou angličtinou řídil přísun tankovací hadice k plnicímu otvoru. Konstruktéři firmy Boeing si jistě myslí, jak kvalitně vymysleli uzávěr paliva v tom smyslu, aby vzdoroval neautorizovanému otevření, ale bohužel neměli ponětí o existenci Donalda a jeho univerzálního imbusu. Plnicí otvor byl otevřen dřív, než bys řekl švec (a to si ještě přitom Donald lehce prodloubnul obě nosní dírky) a hadici skleněnkou připevnil k plnicímu otvoru, Venda vydal rozkaz posádce tankovacího letounu a životadárné palivo začalo proudit do vyschlých nádrží Boeingu. Tankování ovšem nějakou dobu trvá a tak si Donald zkrátil dlouhou chvíli telefonátem s panem Vladimírem (taktéž z Vysočiny), kterému se nezapomněl pochválit, jaký že je pašák, nad kterého široko daleko není a zkritizovat ledabylou práci konstruktérů firmy Boeing. Inu, není zvyklý mařit čas ani v takto vypjatém okamžiku.

Každá věc má svůj počátek i konec, tedy i tohle tankování. Donald odpojil hadici, zaklapl uzávěr (který by si doma nedal ani k prasečímu chlívku), pozdravně zasalutoval posádce tankovacího letadla a beze spěchu se vydal zpět k trupu. Pokud by tento příběh byl součástí amerického velkofilmu, hlavní hrdina by v tomto okamžiku uklouzl a drahnou chvílí bojoval o život na odtokové hraně křídla, ale my víme, s kým máme co do činění a tím pádem víme, že nic takového se nestane, Donald přece není žádný americký pučmidrát. Tedy ještě jednou zatáhnout vanu a zpět do trupu.

Velká úleva zasáhla posádku a pasažéry, ovace nebraly konce. Na to je ovšem náš hrdina zvyklý a tak jen blahosklonně rozdává úsměvy na všechny strany. Aby se po zásluze odměnil, dovolil dvěma kráskám, které letí s ním do Ria na soutěž Miss Jižní Ameriky, aby zbytek strávily s ním v jeho privátní bussines class. Trochu předběhneme – po přistání sdělila obě děvčata tisku, že Amatér je fakt dobrej a k neutahání, ale ten hoch z Vysočiny je úplně jiná liga. A co Venda? Ten dostal oříšky k pivu zdarma.

Zbytek letu už byla prostá rutina. Poté, co oba naši cestovatelé vstoupili na brazilskou půdu, strhla se pravá latinsko-americká vřava. Zástupci aerolinií, zlomeni v pase, děkovali za záchranu cestujících i letadla, novináři fotili a psali jak o život a vše se neslo v jednom tónu – ti Češi už v minulosti byli fakt dobří, ale tihle dva, zdá se, to všechno ještě dokáží přetrumfnout.

Jakmile alespoň trochu opadl zájem médií, dokázali se davem prodrat čtyři statní lidé v modrých mikinách. Oblečení to bylo nejen s ohledem na venkovní teplotu jaksi nestandardní, neboť venku panovalo pekelných 35 stupňů ve stínu. Dalším markantem byl cizojazyčný nápis na zadní straně vytepleného oblečení. Nápis "Je odstartováno" jednoznačně určoval, kdože osobně se to na letiště dostavil. Ano, byli to žamberáci, kteří se do Brazílie, konkrétně jeho jídla, pití a krásných holek zamilovali natolik, že zde trávili již převážnou část kalendářního roku. Následovalo vřelé přivítání s kamarády z Čech. Kačer Donald nezapomněl hned na úvod v krátkosti zopakovat své husarské kousky v letadle i na něm. Když po 50 minutách skončil, všichni měli jako obvykle žízeň. Urychleně proto opustili předražené letiště a vrhli se do víru velkoměsta. Jako právní téměř místní si dokázali během krátké doby vytvořit síť hospod a hospůdek s mnoha kamarády, kteří jim nalávali téměř zadarmo. Na oplátku bavili tři čeští přistěhovalci místní snědé muže i dívky mnoha bujarými příběhy, v nichž nebylo ani za mák pravdy. Ale místním to rozhodně nevadilo a byli rádi, že se dobře pobaví.

A tak i v onen den zamířil vůz Chevrolet Impala z roku 1967 na předměstí South Pesadena a zastavil u zvenku velmi nevábně vypadajícího krámků s pivem a kababem. Ale jakmile naši hosté prošli skleněnými (pravděpodobně úmyslně) mastnými a rozhodně neprůhlednými dveřmi, zjistili, že se nacházejí na jihoamerické poměry ve velmi příjemně vybaveném bistro ne nepodobném některým občerstvením v Hlinsku a okolí. Na barovém pultu se tyčilo pět nádherných pozlacených píp s místními moky a v lednicích bylo zaparkováno nejen mnoho místních, pro našince neznámých pokrmů, ale kupodivu i věci jako nakládaný hermelín nebo sklenice plné utopenců. Inu i sem pronikl podnikavý duch našich přátel z hor. Jak Kačer, tak i Venda okamžitě zatoužili ochutnat něco z místní kuchyně, proto si rychle k pivu objednali párky s hořčicí a utopence k tomu. Po dlouhé cestě v bussiness class jim chutnalo o to více, jakmile se dozvěděli, že se platit nemusí, pokud místním hosté sdělí nějakou zajímavost ze své země. Kačer se proto ihned rozpovídal. Problémem byla jeho zjevná obliba hovorového českého jazyka a zásadní odmítání používat jakékoliv cizí jazyky, včetně portugalštiny. Tlumočení se proto musel ujmout muž přezdívaný v žamberecké komunitě Primátor. Po více jak dvouletém pobytu v Brazílii se mnohé z portugalštiny naučil, nicméně i jemu činilo nemálo problémů překládat české jazykové obraty s původem na Vysočině. Zábava tím trochu vázla, ale zato se prodlužoval čas našich hostů v bistro, čímž se hromadily použité tácky od párků a špinavé sklenice od piva.

Po třech hodinách naši hosté usoudili, že je čas jít se ubytovat. Jak si jistě pamatujete, každý ze žambereckých odchovanců si na konci své výpravy do Brazílie v roce 2015 (nebo tak nějak) koupil prostornou moderní vilu v horách. Nicméně po pár měsících přes vybudování krásného hostince všichni zjistili, že moře je moře a zakoupili navíc vysoký bytový dům na pláži v místě, kde se sbíhá snad veškerý noční život ve městě. Kromě toho, že každý s nich měl v domě svůj prostorný byt, byly další byty pronajímány, čímž dům generoval další štědrý příjem pro naše přátele. A protože se jeden z bytů náhodou den před příjezdem kamarádů z Čech uvolnil (shodou náhod nájemníka, který již dva měsíce odmítal platit zvýšené nájemné, během spánku uštknul jedovatý pavouk, a to přestože v této části města se pavouci nikdy nevyskytovali), měli Kačer s Vendou díky náhodě rázem kde spát. Platit za ubytování nemuseli, neboť placení bude realizováno okamžitým zvýšením nájemného pro ostatní brazilské nájemníky, mezi nimiž se zpráva o nečekaném výskytu jedovatých pavouků v této ulici rychle roznesla. A Brazilci jsou národ v některých věcech rychle chápavý.

Apartmá se oproti běžnému stavu doplnilo o tři lednice, prodloužil se barový pult a zakoupila se zcela nová výčepní sestava. Kačer i Venda se vybalili a hned zatoužili po bližší obhlídce města. Nicméně Kvípan, což byl druhý ze žambereckých horalů, rozkázal, že na blbosti teď není čas, karneval se blíží a je třeba vymyslet nějaké vystoupení. Kačer Donald i Venda Slepíčka samozřejmě okamžitě zapomněli, kým a proč byli do Brazílie vysláni a jen si chtěli za cizí peníze bezstarostně užívat místních radovánek. Ale žamberečtí jsou lidé pečliví a svědomití a jen díky jim nedošlo k tomu, že český slotracing již nikdy o našich dvou cestovatelích neslyšel (a málem tak vyšel plán Vendova spolužáka). Všech pět mužů se proto posadilo do kožených sedaček, natočili si další sklenice piva a začali se radit.

Po pravdě řečeno, nápadů bylo málo, a pokud se dostavily, za moc nestály. To uznali i samotní účastníci porady. Ale nakonec se přece jen urodilo. Všichni totiž prošli érou socialismu v Československu a tedy průvod na sambodromu se jim automaticky spojil s pojmem alegorický vůz. A protože to všichni byli automodeláři, scénář byl jasný – alegorický vůz, na něm autodráha a kolem modeláři spolu s roztančenými krasavicemi. Pedagog Slepíčka si ale vymínil, že ti modeláři se musí především rekrutovat z řad místní mládeže, na kterou on edukativně zapůsobí a rozšíří na ně osvětu. Ostatním účastníkům porady tato podmínka nevadila a plán byl tedy ukut.

Jak je z výše napsaného jasné, problémy byly dva – ad1/ sehnat autodráhu a ad2/ zainteresovat místní mládež.

Donald se Slepíčkou si mysleli, že obstarání autodráhy bude legrace – obrátí se na Guga a ten jim dá vybrat ze škály svých výtvorů. Jenže ouha, bystřejší z vás si možná vzpomenou, že Gugu zmizel neznámo kam – zlé jazyky tvrdí, že ho v rámci konkurenčního boje vystrnadil pan C. Ale ať už to bylo jak bylo, Gugu nebyl nalezen a tím spíš jeho autodráhy. Ale jak uvidíme dále, problém se vyřešil sám od sebe jaksi od přirození.

Totíž souběžně zahájil pedagog Slepíčka náborovou činnost mezi místní mládeží ve snaze získat ji pro slot racing. Protože byl založením sociálně citlivým, vyrazil do místních favelas, čtvrtí těch nejchudších z chudých, aby společenským vyděděncům zprostředkoval náhled do jiných světů. Přes místní lokální bosse vypustil výzvu, aby se v daný den a hodinu mládež shromáždila na určeném místě, což se stalo. Zde Slepíčka zahájil přednášku o základních principech slot racingu, ale daleko se s výkladem nedostal. Vše se zadrhlo na výrazu SLOT, což se z angličtiny překládá jako drážka. Místní mládežníci totiž Slepíčku zaskočili svou sexuální vyspělostí – rychle mu vysvětlili, že jediné drážky, ve kterých jsou ochotni jezdit, se nacházejí na těle ženy - mezi půlkami zadečku, dále v drážce mezi vyvinutými prsy a nakonec drážka nejoblíbenější – mezi stydkými pysky. A návazně mu nekompromisně do očí řekli, že v žádné drážce vydlabané v dřevotřísnice oni svá vodítka prohánět nebudou, to není ani pro děti. A protože Slepíčkovi došly argumenty, chlapci se rychle rozprchli do všech směrů.

Zklamáný Slepíčka se plačky vrátil na základnu a hořce si postěžoval svým kolegům, jak bídne dopadl. První reakcí bylo těžké rozčarování zúčastněných, ale postupně se začala projevat typicky česká vlastnost, totiž schopnost uplést z hovna bič. Přeloženo do češtiny – postupně vykryštalizoval názor, že pokud to tak místní chtějí, tak jim to dejme. Místo dřevěné autodráhy nechť je autodráha sestavena výhradně z oněch zmíněných drážek!!! Rozproudila se živá diskuze o tom, kolikaproudá ta autodráha má být. Ti skromní navrhovali čtyřproud, ale nakonec se všichni shodli, že je třeba býti světovým a tedy půjde o osmiproud. Pro jistotu vše na dálku ještě zkonžultovali s odborníkem na slovo povolaným, totiž Amatérem a ten byl z jejich nápadu jednoznačně nadšen. Nápad doplnil v tom smyslu, že by hned přiletěl a po takové dráze se rád projel, ale byl odmítnut, protože testovacích jezdců jsou na místě k dispozici celé zástupy. Skvělý nápad, který tu opravdu ještě nebyl.

Dál běželo vše jako na drátkách. Místně znalí Žamberáci vyhlásili casting na drážky a dle očekávání se přihrnuly davy zapálených „automodelářek“, které ochotně (některé až přeochoťně) vystavovaly své drážky. Výběrová komise nechtěla nic zanedbat, a proto po dobu castingu zřídila telemost k Amatérovi domů, aby i on výběr obohatil o svůj provozními zkušenostmi podepřený názor. Bohužel, telemost netrval příliš dlouho, protože k monitoru se nachomýtl Amatérova manželka, která své rozladění nad tím, co na obrazovce vidí, vyjádřila jednoznačně a nekompromisně - monitor omlátila Amatérovi o hlavu a vyhnala ho s kočárkem do parku. Kolektiv se tedy musel spolehnout pouze sám na sebe.

Diskuze se vedla o velikosti alegorického vozu. Původní představa vycházela z malých českých poměrů – mělo to být něco tak o rozměru Škody 1203 – valník, ale jak proud automodelářek neutichal, naopak se rozrůstal z malého potůčku do rozměru veletoku, rostly i ambice našich emisarů, až se většinový názor ustálil na tom, že nejvhodnější bude použít tahač s návěsem délky 18-ti metrů. Ale kde takový model v brazilských poměrech sehnat? Jak známo, brazilští muži jsou všechno na světě, jen ne velcí a alegorický vůz s obrovskou autodráhou a malými modýlky by vypadal zcela směšně. Proto byl nejprve o zajištění odpovídajícího modelu požádán Venda Slepíčka. Nápad ho pobavil a potěšil zároveň, nicméně okamžitě si vzpomněl, že karneval je věcí veřejnou a cokoliv tam spatří světlo světa, může být desítkami až stovkami televizních kamer přenášeno do celého civilizovaného i necivilizovaného světa, tedy i do České republiky. A kdyby takovou automodelářskou prezentaci ČR shlédli třeba jen jeden rodič z domu dětí a techniky, bylo by na malér zaděláno. Proto byly zraky všech organizátorů upřeny na jedinou osobu, která mohla karneval zachránit a snad i navázat na loňské i předloňské úspěchy školy samby pana Mangueira pana da Silvy. Přijme tato osoba nabídku či se pod desítkami pravých i vymyšlených omluv zřekne své aktivní účasti na akci? Ono v sázce bylo mnoho. Léta přibývají a na rozdíl od pana C. dotýčný necestoval v prázdné pumovnici potažené zbytky radioaktivního uhlíku C236 používaného ruským, a poté i severokorejským režimem. Co když při projíždění vypadne z drážky a celé představení bude pokažené? A velkou obavu vzbudila nutková potřeba ukázat obecenstvu, jak se v Čechách projíždí nevšední černá drážka, zejména karuselem směrem dolů. Ale na takové možné ani jiné komplikace Kačer Donald nemyslel, když pronesl dnes již legendární výkřik "Jedu já!" (v angličtině doslova "Yes, we can!")

Pořadatelé zvyklí na rozdíl od domova na brazilský smysl pro detail i pořádek museli nejprve zajistit potřebná poučení i souhlasy od všech osob, které se do alegorického průvodu i plánovaného výjevu zapojili. Především bylo třeba odkontrolovat, že se akce neúčastní žádná osoba mladší 15 let, leč potom by se pro organizátory (a jezdce zejména) mohlo jednat o poslední karneval, kterého se na dalších minimálně 25 let podívají. Dále bylo potřeba podepsat, že se účastníci akce účastní dobrovolně, přičemž světaznalí Žamberáci ihned za slovo dobrovolně (voluntariamente) dopsali propiskou ještě slovo "gratuita", tedy zdarma. To jen pro případ, kdyby si některé vychytralé brazilské automodelářky chtěli karnevalové poježdění nejen užít, ale také si něco přivydělat, třeba na další plastické operace.

Jako na každé autodráze před velkým závodem bylo třeba udělat dostatečnou přípravu i na chystané brazilské karnevalové superdráze. Dopoledně před velkým finále proto strávili organizátoři (a nutno podotknout že rádi a dokonce s nadšením) nejen čištěním, ale i pečlivým luxováním všech drážek tak, aby se žádný z modelů o případné nečistoty nezadrhl a tím i nepoškodil. Možná s ohledem na ceny technického benzínu (nebo snad z humanitárních důvodů) nebyl na čištění dráze použit benzín ani jiné ředidlo, ale použila se vlažná mýdlová voda. V teplém brazilském létě šlo nejen o osvěžující, ale pro mnohé nevšední, neboť některé automodelářky (zejména z chudších čtvrtí Rio de Janeiro) viděly mycí houbu poprvé v životě.

Hned po umytí autodráhy nastala velická porada. Kdo a jak bude dráhu mazat? Slavné přísloví praví, že "kdo maže ten jede". Jenomže v běžných českých podmínkách se autodráhy mažou mazáním typu Koford medium naředěným s technickým benzínem. Mazání má způsobit dostatečnou adhezi proto, aby modely při závodě nevypadly z drážky. Nicméně zde byla situace jiná. Adhezi bylo třeba nikoliv získat, ale odbourat. Ale to by nebyli Žamberáci Kačer Donald s Vendou k tomu, aby si v takové schizofrenní situaci nevěděli rady...

Protože byli zkušení, ale také šetřiví, použili univerzální mazadlo, důvěrně známé ještě z dob socialismu, tedy legendární Indulon! To je na brazilské lidové poměry máza dostatečně luxusní a tak k tomu přistoupily i místní automodelářky - mazivo si okamžitě oblíbily a dožadovaly se ještě tu a tam jemného lokálního domazání, některé dokonce v hlubinné variantě. Mnohé z nich kvůli životní šanci vystoupit na sambodromu podstoupily masivní depilaci okolí drážky a ta vyžaduje citlivé následné ošetřování. K těmto úkonům se okamžite postavili čelem Žamberáci, pracovali s láskou a nasazením, takže z mazacího stanu se ozývalo slastné vrnění a mrukot ošetřovaných Brazilek. Donald obcházel kolem jako mlsný kocour a úkoloval Žamberáky, které drážce a jak se intenzivně věnovat. Vybíral si totiž terén pro své vilné choutky a trochu při tom zapomínal, co se po něm žádá. Nedivme se, když byste dlouhé roky žili jako on osamoceně v Petrově mezi lesy a jediný, s kým byste si měli možnost pohovořit by byl pan C. či jeho druhý kamarád Centík, také byste byli jak v Jiříkově vidění nad tou nádherou.

Nicméně ještě zbývalo vyřešit poslední zásadní problém – jakým autíčkem po té autodráze jezdit. Pan Donald sice tvrdil, že jeho je nejlepší a nejrychlejší, ale on je z Vysočiny a tam je všechno nejlepší, největší a nejrychlejší, to víme všichni dobře. Diskutovalo se masivně a dlouho, nicméně závěr byl následující – na sambodromu ukáží čeští borci ne jeden, ale celou škálu kousků, od těch nejpomalejších imitujících autíčka s motorem Falcon až po nejrychlejších G7. A i sám Donald uznal, že to by na něj mohlo být v brazilském klimatu příliš a souhlasil s tím, že ony pomalejší kousky přepustí jiným, konkrétně zástupcům z řad žamberecké ekipy.

První, co hochy napadlo, bylo to, že dráha je zcela nová a je ji třeba neoficiálně zajet a případně drobně doladit. Tolik radosti pohromadě jako při tomhle testovacím ježdění, to se jen tak nevidí. Na rozdíl od běžných závodů si nikdo nestěžoval, že si opálí fousy, ojezdí kolečka či pomuchlá kastli – muchlání bylo naopak nad hlavu a uhlíky dostávaly zabrat jen co je pravda. Z testovacího stanu vycházely zvuky podobné jako z pavilonu paviánů trójské ZOO při hromadném páření, což nebylo daleko od reality. Nicméně se ukázalo, že dráha je postavena velice dobře a bytelně, protože žádná z drážek se nepředřela a povrch byl setrvale hebký a vláčný, přesně podle představ hochů. Stejně jako v klasickém slotracingu, i zde se ukázalo, že důvodem k ukončení testu nebude stav dráhy, ale opotřebením modelů. Postupně modely odpadávaly, až ve finále zůstali podle očekávání dva borci, ostřílení z vytrvalostních závodů – pan Slepíčka a pan Donald. Vypadalo to na nekonečný závod typu Persico, ten ale nečekaně stopnul software SPYTECH, který na obrazovku napsal, že končí, protože tak velký počet ujetých kol prostě spočítat neumí a basta.

Vše tedy bylo připraveno ke dni D na sambodromu. Ale jen zdánlivě. Do děje totiž vstoupil Amatér. Musíme si uvědomit, jak nevýslovně trpěl, když viděl při telemostu onu fantastickou dráhu z drážek, on, vyhlášený erotoman. A protože je to chlapec chytrý, okamžitě začal v hlavě variovat, kombinovat a permutovat a vyšlo mu z toho následující. Jeho zaměstnavatel ho tak jako tak chce poslat na služební cestu do USA v termínu kolem karnevalu. A z USA do Brazílie už to není tak daleko, snadno si odskočí a splní si svůj sen. Každá sranda ovšem něco stojí – bude nutno zrušit rodinné stavební spoření a důchodové připojištění, jinými slovy přivést rodinu na buben, ale za tu jízdu mu to stojí, vždyť v nejhorším může prodat Camaro a když bude nejhuř, i motorku a to bude balík!

Portugalsky již také trochu znal, alespoň tu pro něho základní slovní zásobu. Jen vzpomeňte na jazyková cvičení v letadle cestou na karneval v roce 2013. Vždyť jeho slavnou větu "Eu quero enfiar ele explode" zahrnuly po legendárním letu Boeingu 777 společnosti KLM všechny aerolinky jako varovnou hlášku pro veškeré vdané i zadané letušky. Odborným vyjádřením totiž může po jejím zaslechnutí vyvstat celoživotní závislost, která vám zničí život.

Ale zpět do Ria. Všechny drážky, včetně černé, byly vyčištěny, namazány a projety. Jak Kačer, tak i ostatní automodeláři byli připraveni se svými modely ujmout se vystoupení. Zásadní obavou bylo, zda (po pravdě levné) mazání indulonou vydrží celá připravené vystoupení či zda se mazání brzy vyjezdí, modely se zaseknou a celá akce skončí fiaskem. Při tom pomýšlení naskakovaly všem zúčastněným, a Žamberákům zvláště, pupínky na čele. Jak známo, v Brazílii se s nikým nemažou a s poraženými obzvláště. Představení, které diváci ohodnotí jako fiasko (a navíc vytvořené cizinci z dalekých krajín) bývá okamžitě prohlášeno za protizákonné a všechny osoby, které se na něm podílely, jsou na dalších mnoho desítek let ubytovány do zapadlé káznice umístěné neznámo kde daleko v džungli. A to už je důvod k zamyšlení.

Jednotlivé výjevy na sambodromu se pomalu přesouvaly před hlavní tribunu, kde se vždy odehrálo stěžejní vystoupení, na jehož základě se stanovil vítěz celého karnevalu. Ne náhodou ve třetí řadě pod starostou Ria panem Silvou sedí nenápadná skupinka osob oblečených v černých oblecích a s černými brýlemi na očích. Ano, je to tak. Ta osoba uprostřed skupinky je Amatér, nicméně málokdo jej pod sofistikovaným maskováním poznal. Jakmile se celý peloton posunul před hodnotící porotu, rozjeli Žamberáci první kola na nově vytvořené a přízně zcela ojedinělé autodráze. Zpočátku šlo všechno podle plánů a brazilská honorace sedící v luxusních lóžích i spodina mačkající se na rozpáleném chodníku se velmi dobře bavila. Není totiž lehké pro takové publikum, které již zažilo leccos, připravit něco nového a neokoukaného. Ale vypadalo to, že takové vystoupení nikdo neviděl a organizátoři z malé země kdesi z Evropy (jako již poněkolikáté) připravili skutečnou lahůdku. Velmi zdařilým prvkem bylo natáčení dráhy podle pohybu modelů a do jisté míry i kvalitní zvuková zpětná vazba podle toho, zda model projel zatáčkou bezchybně nebo zda se někde lehce zadrhl. Shodně s klasickými závody byli kolem dráhy rozmístěny nasazovačky připravené pomoci modelům, které z drážek vypadly, se zapojit zpět do závodu. Protože však ani dosti otrlí Brazilci nechtěli ani za větší nabídnuté peníze tuto funkci obsadit (možná i proto, že veškeré gumové rukavice byly spotřebovány Žamberáky při mazání dráhy), byla nucena být do akce zapojena charita. Jak známo, náboženské vyznání je v Brazílii silně zastoupeno a v každém klášteře bývá dostatek mladých a ke všemu ochotných mladých dívek. Protože automodelářský sport je po odletu a následném hvězdném přistání pana C. na sambodromu označen jako "art devine" (v překladu "božské umění"), nebyl s uvolněním necelé dvacítky mladých dívek z jinak povinné nedělní školy žádný problém. Pro mnohé se jednalo o první návštěvu karnevalu a i laik se dovtípl, že jsou vcelku překvapeny tím, co vidí.

Nicméně vypadnutí modelů z drážky se nekonalo až tak často jako v evropských závodech. Každý ze závodníků se snažil vydržet v drážce co nejdéle, protože při vypadnutí mimo jiné hrozilo (pokud nejbližší nasazovačka nebyla dostatečně rychlá), že se do jeho drážky dostane model jiného závodníka a tím pádem dotýčný vypadne ze závodu. A to minimálně do doby, než zase vypadne někdo jiný. Snad jenom jednoruký bandita Láďa měl sem tam problémy na černé s kombinací dlouhého banánu končícího v kozách. Jeho štěstím však byla značně vyvinutá nasazovačka ze 14. chudinské favely, jejíž extrémně dlouhé ruce byly schopny v rekordně krátkém čase vylovit Láďův vypadlý model ze sousední fialové drážky a vrátit jej zpět do černé. A tak Láďa Brazilcům i Brazilkám názorně předváděl, jak v evropském pojetí vypadá klasická dvoudrážka a jak se řeší.

Po půlhodině tohoto zápolení bylo ježdění ukončeno bez stanovení vítěze. Již předem bylo totiž dohodnuto, že Žamberáci jsou jeden tým a není na místě, aby se někdo veřejně

předváděl na úkor druhých. Na manuálním počítadle Venda ručně nastavil stejný počet absolvovaných koleček a dav se připravil na vrchol večera.

Tím byla ukázka Donaldova supertrucku, tedy modelu vycházejícího z posledních pravidel Morava Open v kategorii Truck, jenom mnohem většího a silnějšího. Snad ani señor Jarin Joker při tvorbě pravidel netušil, kam všude se původně okrajová moravská kategorie dostane. Kačer byl připraven a zahájil zahřívací kola na dráze. Ale ouha, nastal problém, kterého se všichni tak moc báli. Dráha byla jednak vyčerpaná po půlhodinovém řádění Žamberáků, ale zejména levné mazání z Tesca bylo pryč a jednotlivé drážky nebyly dostatečně namazané. Řešení bylo v nedohlednu. Domazávat dráhu v průběhu závodu je (jak všichni víme) přísně zakázané. Všechny tuby indulony byly navíc spotřebovány v bouřlivém tréninku a nejbližší Tesco z důvodu karnevalu zavřelo, neboť všichni zaměstnanci chtěli přijít na vystoupení. Kačerův model jen stěží překonával horizonty a znovu se velmi neochotně nořil do údolních pasáží dráhy. O co vysušenější byl povrch autodráhy, o to upocenější byla čela Kačera, Vendy i Žamberáků. Jen pomýšlení na dalších 30 let hluboko v džungli plné jedovatých hadů, sadistickým dozorců a nadřzených pavianů jim zcela ničilo potěšení z dosud bezchybně provedeného představení. Kačer litoval, že souhlasil s umístěním do druhé skupiny označené jako A. Také mu vadilo, že nemá po ruce menší a obratnější model, neboť jeho Monstertruck se ukázal pro tento druh dráhy jako vcelku nevhodný. Konkrétně použité gumy, které Donald zakoupil v e-shopu s nevalnou pověstí někde v Praze, byly na tento druh povrchu zcela nevhodné. A Kačer si to jako skvělý pilot i modelář uvědomil již po prvních kolech na dráze. Ale protože se (jako vždy v Brazílii) muselo jet podle pravidel ISRA, nebylo mu umožněno vyměnit si v pauze gumy a tím byl na zdárné cestě do nápravného tábora v džungli. Nezbývalo, než zkusit poslední zoufalý plán...

Amatér nebyl do Ria přivezen jen tak pro nic nebo za nic. On byl na tribuně připravený jako záložní jezdec pro případ, že by se některému z artistů ze Žamberka či dokonce Donaldovi samotnému udělalo z horka nevolno a podobně. Sice se Amatér nezapojil do žádného z tréninků konaných v předešlé dny, ale jak všichni vědí, on trénovat nepotřebuje, on už se něco na takových drahách najezdil. Amatér okamžitě poznal, že něco není v pořádku, a to totálně. Nejprve si chvíli (ale opravdu jen malou chvíli) pohrál s myšlenou, že když letos letěli Kačer s Vendou a ne on jako nejlepší ze všech, tak ať si to oba vyžerou. Ale to by nebyl on, kdyby kamarádům nepomohl. Myšlenku na vendetu okamžitě vyhnal z hlavy a chystal se nastoupit na dráhu se svým kamionem, který se už něco na českých a moravských drahách najezdil. Model je to slavný takřka od Šumavy k Tatrám. Ale podruhé ouha! Pravidla ISRA nedovolují výměnu jezdců ani modelů během rozjížděky a sám starosta Ria jasným pohybem ruky (konkrétně vztyčeným prostředníčkem) Amatérovi připomněl, že i on si pravidla v dětství přečetl. Situace byla kritická. Legendární pilot Kačer neměl na suché a nenamazané dráze prázdnou šanci objet jediné kolo bez vypadnutí. Nutno podotknout, že i autodráha samotná jevila větší a větší nechuť pokračovat v představení. Počáteční jásot diváků utichal a pozvolna přecházel v nepřátelské bručení. Každý očekával vyvrcholení show a to rozhodně nepřicházelo, ať se Kačer snažil sebevíc.

A v tom přišel Venda Slepíčka s geniálním nápadem. Jako letitý pedagog ví, že žáci mají nejlepší výsledky, když jsou myšlenkami ponořeni do něčeho velmi příjemného. Dráhu bylo třeba vrátit do stavu perfektní duševní pohody, čímž by se stala opět příjemně sjízdnou. A co více může potěšit brazilské dívky a ženy víc, než pohled na Amatérovo mužné tělo. Venda proto okamžitě vydal pokyny asistentkám a odpočívajícím nasazovačkám k postupnému a přiznejme rafinovanému převlékání jmenovaného v místě, kde na něho dobře viděly všechny dráhu tvořící tanečnice. Ty nejprve nepoznaly, o koho se jedná, ale když došlo i na sejmutí slunečních brýlí, všechny jedním hlasem vydechly to slovo "to je ON". A okamžitě se jim do hlav, srdcí a kam všude jinam vrátily vzpomínky na nezapomenutelné vystoupení Amatéra v Riu v roce 2013. A dráha se stávala sjízdnější a sjízdnější vteřinu po vteřině...

Tu změnu zaregistroval i Kačer a s ohledem na lepší se povrch dráhy a její narůstající vstřícnost začal zrychlovat a zrychlovat, to vše v duchu hesla reálného socialismu: Překonej sám sebe a vytrvej! Podobně se měnila také nálada na tribunách, kde stále více přihlížejících přecházelo od bučení k nadšenému povzbuzování. Ale nastalá situace neměla dlouhého trvání – příčinou tentokrát nebyl výkon Donalda, ale ochota segmentů dráhy setrvat v nehybném postavení pro uspokojení Kačerových choutek. Na scéně se přece objevil El Matadore, hrdina ročníku 2013, hrdina obestřený pověstí neutahatelného nabíječe, se kterým se Donald nemohl rovnat ani vzdáleně. Majitelky drážek se začaly uvolňovat se svého stacionárního postavení a ty nejodvážnější se dokonce vymanily ze sevření kolegyň a plny nadšení se rozběhly na tribunu za svým idolem. Zbylé je rychle následovaly a tím pádem Kačerova exhibice rychle skonala. Marně volal: Vysočina the best !!! Me the best !!! a podobné výkřiky, kterými jsou čeští automodeláři masírování dlouhá desetiletí, v Brazílii na ně nikdo nezabíral.

Pozornost tribun se přenesla na Amatéra a rozrůstající se hlouček jeho fanynek kolem něj. Děvčata, kvalitně rozehrátá předchozím účinkováním, zbožně hladila a líbala Amatérovo tělo a mazlila se s jeho muskulaturou. Amatérovi tím pádem stoupalo nejen sebevědomí a protože nebyl zvyklý mařit čas, hbitě se pustil do hloubkové revize drážek. Běžný smrtelník by kontroloval jednu po druhé, ale El Matador je muž výjimečný a tedy opracovával za velkého mrukotu hned několik drážek najednou. Davy na tribunách se přidaly a během chvilky to na sambodromu vypadalo jak ve starém Římě za Caliguly.

Tím ovšem skončil plánovaný program na sambodromu, v důsledku čehož nemohla být v letošním ročníku vyhlášena nejlepší škola samby. Kdo byl ale jednoznačným vítězem bylo všem jasné. Jak jsme u politiků zvyklí, pan starosta Ria si chtěl na Amatérově sukseu přihrát sou polívčičku – jenže ouha !!! Náš hrdina byl jednak doslova na roztrhání, dvojak byl ve svém živlu a nehodlal se v žádném případě nechat připravit o naplnění svého hlavního celoživotního koníčka, tedy mu byl nějaký starosta silně ukradený. A že měl práce!!! Je to chlapec poctivého a otevřeného srdce, který žádné prosbě nedokáže odolat – a že prosebnic bylo !!!

Zkraťme to – po mnohahodinové Amatérově akci usoudit hlavní lékař poradatelské služby, že Amatérovy energetické zdroje se blíží vyčerpání a požádal velitele hasičů, aby dav fanynek odehnal za použití vodních děl, což jmenovaný rád udělal. Amatér ho za to věru rád neměl. Takhle mu ukončit nirvánu a splnění celoživotního snu !!!

Dav se jednoznačně rozhodl, že již poněkolikáté je nejlepším vystoupením karnevalové vystoupení školy pana Silvy a starosta Ria si mnul ruce. Jeho podnikatelský duch nespál a během vystoupení nechal vytvořit mnoho propagačních materiálů, které nyní zaplavily jeho stánky a vydělávaly mu miliony realů. Žamberáci si oddechli, že nebudou muset nastoupit na nucenou dovolenou hluboko do brazilského pralesa a Venda s Donaldem byli rádi, že celou akci ve zdraví přežili. Nespokojení byli jen dva. Jednak Vendův spolužák, jehož plán na odstranění Vendy nevyšel, a také Amatér, který měl pocit, že by ještě nějaké to kolečko na tak krásné dráze zvládl objet...

A to je konec příběhu.

Upozornění: Autor textu je neznámý. Veškeré osoby i události v tomto příběhu popsane jsou jako většina informací na tomto webu fiktivní, falešné, smyšlené a nikdy neexistující. Případná podoba s osobami žijícími je čistě náhodná a neumyslná. Za případné následky přečtení textu administrátor ani klub neručí. Vstup na web na vlastní nebezpečí !